

La finestra oberta

CÉSAR
GARCIA

Justícia distributiva

Va ser dilluns quan **Antoni Martí** en l'austeritat del seu despatx, flanquejat pel quadre que **Miró** va fer per a la Casa de la Vall i per un altre de **Galobardes**, acompanyat per la senyera andorrana, va fer la seva allocució. Les paraules ressonaven enfosquint més aquella nit andorrana que va començar el 2008. Els primers plànols reflectien

un posat de preocupació i els gestos que acompanyaven les seves paraules transmetien el convenciment de què allò que estava dient era el que s'havia de fer. Paraules com capacitat de sacrifici, paciència i confiança buscaven el seu lloc perdut en els valors tradicionals andorrans. També sortia el patriotisme entès com la capacitat de treballar i sacrificar-se per sortir-se'n de situacions difícils com en d'altres èpoques més dures que aquesta. Paraules dites per algú que no és, sinó que fa, de cap de Govern. La humilitat de **Martí** ve del convenciment de que les persones passen, són efímeres però el país és constant, roman, com ho demostren els seus 733 anys de història (menys que milions deuen les arques públiques). Un poble que en les últimes dècades ha quedat enlluernat pels molts diners que en no poques ocasions alguns (no pas els funcionaris) guanyaven amb molta facilitat. Un país de nou rics que no miraven els costos de les coses i que tenien unes administracions públiques que patien

en la mateixa malaltia, gestionant els ingressos com si no fossin de ningú. No tenien inconvenient en pagar milions per obres que no es feien o que ja fetes no agradaven. A mode d'exemple cal recordar els diners tirats pel museu encarregat a **Frank Ghery** o les columnes fanals de **Benedetta Tagliabue**. Com que no hi ha infantament sense dolor, tampoc començarem una nova època de prosperitat sense patiments. Les reformes estructurals que cal emprendre faran mal. Entre tots ho farem tot, va dir **Martí**. A hores d'ara, tots són els treballadors que han perdut la feina a les empreses privades o que guanyen sous miserables. L'Administració també farà de patró amb un grapat de bocals expiatoris. Si veritablement tots hem de contribuir i sacrificar-nos, l'única mesura que assegura la justícia distributiva és l'impost sobre la renda de cada persona. Per aquí han de començar les reformes: impostos directes en funció dels ingressos. Declarar-los i pagar-los serà el veritable patriotisme. ≡